

Заспи сред прохладните дебри.
душа, уморена и чиста,
заспи под небесния купол,
обсипан с венци и мъниста.
Заспи и не спомняй погрома
на моята участ жестока,
не спомняй безсънните нощи
и черната бездна дълбока.

Тук горският вятър появява
и пъстри звънчета люлее,
и сребърни пазви разгънал,
над стръмните сипеи пее.
Години ний тук ще живеем
в колиба от папрат и клони
и звездната вечер прохлада
над сънните люлки ще рони.

Назад е пустиня. И гибел.
И в страшния ужас на мрака
стоглава усойница съска
и дебне, и в бездните чака.
Заспи сред прохладните дебри
на ложе от мъх и коприва,
ти, моя душа лъчезарна —
искра над пустинята сива!